

Arrest

**nr. 51 311 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LESPAGNARD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kreeg op 17 februari 2005 en 7 december 2007 bevelen om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

1.2. Op 5 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 oktober 2009 beslist de burgemeester van de stad Luik om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.3. Op 21 oktober 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 14 juli 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 11 augustus 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 28.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1100 euro netto per maand. De arbeidstijdregeling bedraagt 38 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1286,36 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 34 jaar oud; °20.04.1976) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Hoewel de advocaat van de betrokkene aanhaalt dat de betrokkene sinds 6 februari 2003 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, verklaarde betrokkene tijdens het verhoor door de Belgische politie d.d. 07.12.2007 zelf dat hij pas drie dagen voor zijn verhoor in België was toegekomen en dat zijn vorig verblijf in België sinds 2005 dateerde. Zijn verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Noch de vier getuigenverklaringen van o.a. de heer en mevrouw (L.), mevrouw (Z.) en mevrouw (H.), dat zij betrokkene meer dan drie jaar kennen, noch de bewijzen van verzenden van geld vanuit een Belgisch adres d.d. december 2004 en september 2006, noch de bewijzen van een Belgisch adres via het ontvangen van post vanuit China, kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen en documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

De advocaat vermeldt ook nog dat betrokkene reeds een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit geen voorwaarde is om in aanmerking te komen voor 2.8B van de instructie. Daarenboven werd de aanvraag op 26.10.2009 niet in overweging genomen door de gemeente Luik wegens een negatieve woonstcontrole op 11.10.2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (basiskennis Franse taal, vele sociale banden), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 of het voorleggen van een arbeidscontract dat voldoet aan de minimumvoorwaarden. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)

1.5. Op 11 augustus 2010 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,al.1,2° van de Wet van 15.12.80. (...))"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het wordt ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, aangezien hiertegen geen middelen worden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "beginselen van behoorlijk bestuur" die blijkens het verzoekschrift de volgende beginselen betreffen: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid. Verzoeker stelt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van het maken van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing werd genomen, enerzijds op basis van een miniem verschil in loon, waarbij het euvel, welke uiteindelijk een detail is en ingegeven werd door een materiële vergissing van de contracterende partijen, op een andere manier had kunnen opgelost worden, en welke niet rechtvaardigt om dadelijk drastisch over te gaan tot het nemen van een weigeringbeslissing, en, anderzijds op basis van één, voor interpretatie vatbare, verklaring van verzoeker, afgelegd als clandestien die onder immens veel stress stond, zeer bang was en waarbij het tolken Frans-Mandarjns niet altijd even vlot verliep, toen hij zonder verblijf werd betrapt in een restaurant en hierover werd ondervraagd. Deze verklaring maakt deel uit van een veel dikker en complexer dossier, waarbij er geen rekening wordt gehouden met de realiteit van de feiten, noch met een hele reeks van overtuigingsstukken die alle wel eenduidig aantonen dat verzoeker op ononderbroken wijze in België verblijft.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Inderdaad, verzoeker, die er zich weldegelijk van bewust was dat hij zo veel mogelijk stukken moest voorleggen ter staving van zijn ononderbroken verblijf in België, deed het nodige om deze te verzamelen en ze bij de aanvraag te voegen.

De weigeringbeslissing pint zich enkel vast op die ene voor interpretatie vatbare, verklaring; het is derhalve legitiem om zich te verbazen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle andere elementen en zonder de verklaring zelf te laten kaderen in een groter geheel.

Voor het overige hanteert verwerende partij nog een ander motief tot weigering: het niet gerespecteerd hebben van de voorwaarden omtrent het minimum loon.

Dit motief kan bezwaarlijk serieus genomen worden als een heuse weigeringgrond voor een dermate belangrijke beslissing waar de volledige toekomst van betrokkene van afhangt, aangezien er tal van andere mogelijkheden voor handen waren om dergelijke overduidelijk materiële vergissing eerst recht te laten zetten vooraleer een beslissing te nemen.

Door de beslissing te nemen op 14 juli 2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, er verzoeker en diens werkgever niet op wijzen dat er een rectificatie nodig was met betrekking tot het loon?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is quod non, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen ten aanzien van verzoeker. door aan hem bijkomende vragen door te geven, als dit noodzakelijk werd geacht.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn geschonden:

a. Principe van voorzorg: Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling. Zo heeft hij de materiële vergissing met betrekking tot het loon niet meer kunnen rechtzetten vooraleer een beslissing werd genomen.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft er slechts één voor interpretatie vatbare verklaring uitgepikt zonder rekening te houden met alle andere elementen en zonder deze verklaring te laten kaderen in een groter geheel. Door zich vast te pinnen op deze verklaring lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn (aangezien de referentiedatum vanaf 31 maart 2007 is) en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit veel complexer is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

b. Principe van motivatie: Verweerster heeft haar beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat de feiten, waarop het besluit is gebaseerd, in casu niet de realiteit der feiten reflecteert. Wat wel duidelijk blijkt uit alle andere elementen, door verzoeker aangebracht, en uit het groter geheel van het dossier.

c. Principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoeker de mogelijkheid te geven om een materiële vergissing recht te zetten, ook al heeft zij daartoe het recht en de plicht. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met het dossier zoals het werd doorgestuurd, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen rectificatie voor te stellen. Daarenboven, heeft zij zich ook partijdig opgesteld door te zwaaien met één voor interpretatie vatbare verklaring, waardoor zij een justificatie in handen had om de deur te sluiten voor alle andere bewijzen van ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 én voor het groter geheel van het dossier.

d. Principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het geheel van het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij zich vlug van dit verzoek heeft willen van afmaken door het formuleren van een niet serieus motief welke kon rechtgezet worden op een meer correcte manier. enerzijds, en, anderzijds, door zich vast te pinnen op één voor interpretatie vatbare verklaring zonder nog verder het geheel te hoeven te zien.

e. Principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had.

Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden."

3.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. Voor wat betreft de serie beginselen van behoorlijk bestuur die verzoeker geschonden acht volstaat het te verwijzen naar de omschrijving ervan die verzoeker in zijn verzoekschrift weergeeft.

3.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

3.8. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

3.9. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld: *“Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1100 euro netto per maand. De arbeidstijdregeling bedraagt 38 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1286,36 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 34 jaar oud; 20.04.1976) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”*

3.10. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat het arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd voorziet in een bruto maandloon van 1286,36 euro per maand. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn inkomen niet equivalent is aan het minimumloon. Door het verschil tussen het bedrag van het bruto maandloon dat voorkomt op het neergelegde arbeidscontract en het wettelijk bepaald minimumloon te minimaliseren tot een detail, door te poneren dat het ingevulde bedrag van het bruto maandloon een *“materiële vergissing”* betreft en door een hypothetische veronderstelling te lanceren, namelijk dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken überhaupt de garantie had gehad dat in geval van voorwaardelijke regularisatie, het bevoegde Gewest grondig zou hebben nagegaan of aan alle wettelijke voorwaarden in het kader van de arbeidsovereenkomst werd voldaan”*, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, heeft toepast op een wijze die strijdig is met de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wanneer zij vaststelt dat verzoekers maandelijks inkomen afgerond 100 euro netto minder bedraagt dan het wettelijk bepaalde minimumloon.

3.11. Waar verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken contact had dienen op te nemen met verzoeker en diens werkgever om hen erop te wijzen dat een rectificatie nodig was met betrekking tot het loon, komt het de Raad voor dat een aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis

van de Vreemdelingenwet die een beslissing verwacht *“waar de volledige toekomst van (...) afhangt”*, zelf zorgvuldig dient te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en er zorg voor dient te dragen dat zijn aanvraag vergezeld gaat van naar behoren ingevulde stukken. Van de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan tevens verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met de verwerende partij met het oog op het indienen van verbeterde stukken.

3.12. Waar verzoeker aan zijn verzoekschrift een nieuwe arbeidsovereenkomst toevoegt die afgesloten werd op 16 augustus 2010, dient de Raad te benadrukken dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing slechts kan beoordelen rekening houdend met de stukken waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter niet besluiten tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op grond van een stuk dat dateert van na het treffen ervan.

3.13. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 tevens gesteld: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B (bedoeld wordt 2.8.A.) van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Hoewel de advocaat van de betrokken aanhaalt dat de betrokkene sinds 6 februari 2003 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, verklaarde betrokkene tijdens het verhoor door de Belgische politie d.d. 07.12.2007 zelf dat hij pas drie dagen voor zijn verhoor in België was toegekomen en dat zijn vorig verblijf in België sinds 2005 dateerde. Zijn verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Noch de vier getuigenverklaringen van o.a. de heer en mevrouw (L.), mevrouw (Z.) en mevrouw (H.), dat zij betrokkene meer dan drie jaar kennen, noch de bewijzen van verzenden van geld vanuit een Belgisch adres d.d. december 2004 en september 2006, noch de bewijzen van een Belgisch adres via het ontvangen van post vanuit China, kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen en documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.*

3.14. De Raad stelt vast dat verzoeker een uitgebreid betoog afsteekt in zijn verzoekschrift en verwijst naar stukken die hij op 3 augustus 2010 zou hebben overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij concludeert: *“het lijkt dan ook geen twijfel dat er voldoende werd bewezen dat verzoeker een ononderbroken verblijf heeft in België sinds ten minste 31 maart 2007.”* Te dezen dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing reeds getroffen werd op 14 juli 2010. Er dient herhaald te worden dat de Raad als annulatierechter niet kan besluiten tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op grond van stukken die dateren van na het treffen ervan. Het gegeven dat de bestreden beslissing op 3 augustus 2010 nog niet betekend was aan verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing getroffen werd op 14 juli 2010. De Raad stelt bovendien vast dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift vermelde stukken 1 tot en met 5 die zouden dateren van 3 augustus 2010, niet voegt bij zijn verzoekschrift en dat ze zich evenmin bevinden in het administratief dossier. Waar verzoeker verwijst naar de stukken 2 tot en met 7 die gevoegd waren bij zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, die blijkens de verklaringen van verzoeker zelf in zijn verzoekschrift betrekking hebben op een aanwezigheid in België voor 16 maart 2007, dient de Raad vast te stellen dat zij geen afbreuk kunnen doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt: *“Deze getuigenverklaringen en documenten kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.”* Waar de bestreden beslissing stelt *“Hoewel de advocaat van de betrokken aanhaalt dat de betrokkene sinds 6 februari 2003 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, verklaarde betrokkene tijdens het verhoor door de Belgische politie d.d. 07.12.2007 zelf dat hij pas drie dagen voor zijn verhoor in België was toegekomen. (...)”* dient de Raad op te merken dat verzoeker deze overweging niet aan het wankelen kan brengen door zijn blote bewering dat deze verklaring *“destijds gedaan (werd) door een clandestien die onder immens veel stress stond, zeer bang was en waarbij het tolken Frans-Mandarijns niet altijd even vlot verliep, toen hij zonder verblijf werd betrapt in een restaurant en hierover werd ondervraagd”* en al evenmin door zijn aposteriori rechtzetting van deze verklaring dat *“hij zeker (doelde) op het feit dat hij slechts drie dagen clandestien werkzaam was in dat specifiek restaurant, doch zeer zeker niet dat hij slechts drie dagen in België was toegekomen.”* De bekritiseerde motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, waarin zich het betrokken gehoorverslag van 7 december 2007 bevindt. Op de

vraag "A quel moment êtes-vous venu en Belgique? (Op welk ogenblik kwam u aan in België?)" antwoordde verzoeker "Je suis venu une troisième fois il y a trois jours. (Ik ben drie dagen geleden voor de derde keer teruggekeerd.)" De handtekening van verzoeker prijkt onderaan het gehoorverslag voorafgegaan door de woorden "A ma demande, vous m'avez donné lecture de mes déclarations. Je ne souhaite ni les corriger, ni les compléter. (...) (Op mijn verzoek heeft u mijn verklaringen voorgelezen. Ik wens ze noch te verbeteren noch aan te vullen. (...))" Ten slotte dient de Raad erop te wijzen dat de toepassing van criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 gepaard gaat met twee cumulatieve voorwaarden, namelijk "voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België (hebben)" en het voorleggen van "een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever (...)." Uit het gestelde in de punten 3.9. tot en met 3.11 blijkt dat verzoekers arbeidscontract terecht niet weerhouden werd door de gemachtigde van de staatssecretaris aangezien dit niet in het minimumloon voorziet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen die ertoe strekt te stellen dat verzoeker niet voldoet aan criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker heeft derhalve bijkomend geen belang bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij geen ononderbroken verblijf in België sedert 31 maart 2007 bewezen heeft.

3.15. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding moesten geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.6. en wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan het onmogelijk een kennelijke beoordelingsfout achten of een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België en het centrum van hun economische belangen in België hebben gevestigd, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen "voorafgaand aan (hun) aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België (te hebben) en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA